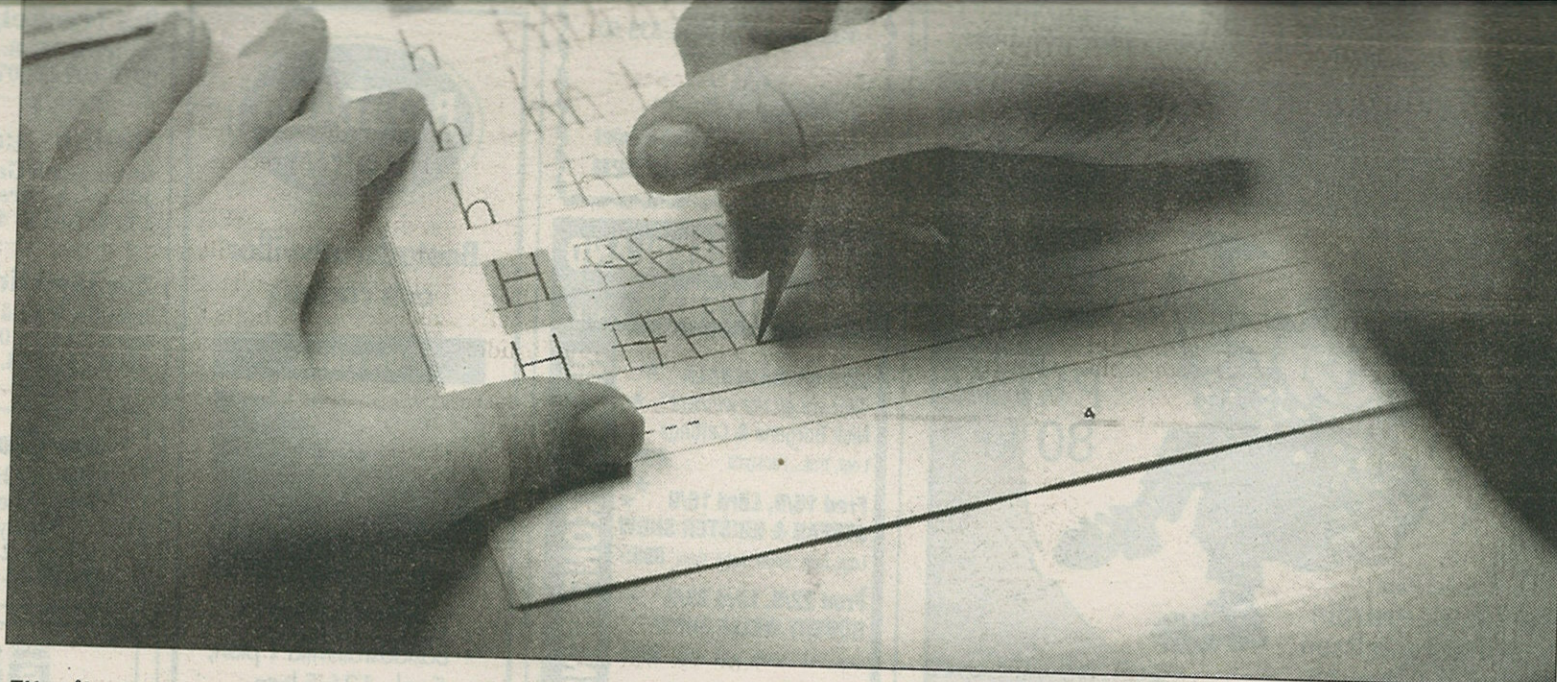

Svidande kritik mot LO:s demokratirapport

KULTUR: LO:s demokratirapport "Frihet tillsammans" får svidande kritik av Kjell Hanseklint, kulturansvarig i Metall avd 49 Norra Västerbotten. I dagens NV föreslår han att rapporten skickas för pappersåtervinning. – Den besvikelse jag känner över LO:s demokratirapport förvandlas till ren ilska när LO-skriventerna på sidan 58 slår fast att: "Grunden för ett livslångt lärande läggs redan i skolan", skriver Kjell Hanseklint.

SIDAN 38

Ett målade tal- och skriftspråk är en central färdighet för demokratins utveckling i morgondagens samhälle. I dag lämnar många ungdomar skolan utan att ha fått detta verktyg med sig i bagaget, skriver Kjell Hanseklint.

Arkivbild: LARS ERIKSSON

LO har inget förstått

Vid sidan av mitt yrke som verkstadsarbetare och fackligt/politiskt förtroendevald har jag i 25 år ägnat mig åt att studera de mekanismer som gör att klass-samhället ständigt reproduceras trots arbetarrörelsens retorik i tal och skrift.

DEBATT

Den tes som vuxit fram under dessa år är att: Det verkar vila en förbannelse i det faktum att hela arbetarrörelsen förstatligat våra pionjärens bildnings- och kultursträvanden, ett förstatligande som skett i samma takt som vi erövat den parlamentariska demokratin och samtidigt, av någon outgrundlig anledning, även blivit förvaltare och försvarare av vår politiska ekonomis statsapparat.

Med tanke på alla namnkunniga personer som står bakom LO:s demokratirapport, "Frihet tillsammans", hade jag hoppats att de skulle presentera något som tyder på att min tes skulle vara fel. Men tvärtom, när jag läser om skolan i kapitlet "Makten över tanken" blir jag tyvärr varse om att min tes i själva verket är en syntes och det skrämmer mig.

Präglas av uppväxten

"Barns möjligheter i livet får inte avgöras av de omständigheter som präglar deras uppväxt", skriver LO-skriventerna på sidan 59 i kapitlet "Makten över tanken". Det är en bra vision, men när dagens klass-samhälle fungerar så att förskola och skola inte förmår kompensera utan våra barns möjligheter i livet präglas av sin uppväxt; hur ska vi då, i vår dagliga fackliga politiska gärning, dels verka så att vi fungerar som motståndshårdar och dels arbeta för att visionen ska förverkligas?

I demokratirapporten finns tyvärr inte någon ambition att försöka besvara denna viktiga och mycket avgörande fråga. Det är en skandal med tanke på att rapportens syfte, vad jag förstått, bland annat är att ge kunskaper som kan bli till verktyg i kampen för att motverka ett allt brutallare klass-samhälle.

Besvikelse och ilska

Den besvikelse jag känner över LO:s demokratirapport förvandlas till ren ilska när LO-skriventerna på sidan 58 slår fast att: "Grunden för ett livslångt lärande läggs redan i skolan".

Rapporten må i övrigt ha hur goda förtjänster som helst, men denna groda är så upprörande att bara den är tillräcklig för att LO-styrelsen borde besluta att kalla tillbaka den.

Sett i perspektivet av all den forskning som berättar att tiden fram till dess att barnet börjar skolan kanske är den viktigaste, i det perspektivet är det märkligt att i LO-rapporten tvingas läsa att barnets möjligheter att lyckas i livet börjar i skolan.

Hade skribenterna följt forsk-

ningen lite grann skulle de ha skrivit något i stil med att: "Grunden för livslångt lärande läggs redan i befruktningsoögonblicket. Det handlar då om att vi som blivande föräldrar har insikt om vilken oerhörd betydelse vi har i att stimulera och uppmuntra vårt barn så att det livslånga lärandet består livet ut".

Ett dåligt skämt

Inte ens när demokratirapportens skribenter försöker skämta blir det roligt. När de till exempel skriver om friskolor och privatskolor försöker de vara lustiga genom att på sidan 58 avsluta ett stycke med att skriva en mening som lyder: "Skolan får ett marknadsuppdrag vid sidan av det demokratiska uppdraget".

Principiellt tycker jag det är fel att skämta om att privatskolorna urholkar de offentliga skolornas utvecklingsmöjligheter. Måste det skämtas om något så allvarligt borde skribenterna lagt sig vinn om att vara tydliga.

Tydligt hade det blivit om LO-styrelsen gett skribenterna i uppdrag att också skriva in mellan vilka tidpunkter, sedan den första folkskolestadgan 1842, som den politiska ekonomins marknadsuppdrag varit underordnad det demokratiska uppdraget.

Då hade åtminstone alla som varit i samma rum som en marxis-

tisk ABC-bok förstått att det var ett skämt.

Viktigt för demokratin

Ett målade tal- och skriftspråk med vilket vi kan gestalta vår verklighet, våra tankar och idéer är en central färdighet för demokratins utveckling i morgondagens samhälle, oavsett vilken etikett vi vill sätta på det samhället.

I dag vet vi att många ungdomar får lämna skolan utan att ha fått detta verktyg med sig i bagaget ut i vuxenlivet. Därför vill jag, med några rader, ge mitt bidrag till att kommande generationer ska erövrade det verktyget.

I jakten efter det målade tal- och skriftspråket börjar jag med att hänga upp tre bilder. Det är en bild av barnet, en bild av föräldrarna och en bild hämtad från skolan.

När jag sedan prövar samhällsdebattens olika påståenden visavi de tre bilderna och försöker se en helhetsbild ser jag att det pågår en massa struntprat om skolan och dess målpuppfyllelse, men det framträder också en bild med ett mycket tydligt budskap. Det är barnet som säger: "Någon måste våga ta det svåra samtalet med mina föräldrar, ett samtal som handlar om vilken oerhörd viktig roll och betydelse de har för att jag ska få skolans viktigaste mål med mig i bagaget ut i vuxenlivet. Det är de två

målen i gymnasieskolans läroplan som säger att varje elev som slutfört ett nationellt eller specialutformat program i gymnasieskolan:

■ kan uttrycka sig i tal och skrift så väl att elevens språk fungerar i samhälls-, yrkes- och vardagslivet och för fortsatta studier, samt

■ kan söka sig till saklitteratur, skönlitteratur och övrigt kulturutbud som en källa till kunskap självinsikt och glädje.

Vi kan vara lösningen

Av de vuxna som kommit in på arbetsmarknaden organiserar LO-förbunden flest av de föräldrar vars barn inte i bagaget får med sig det målade tal- och skriftspråk, som beskrivs ovan.

Tack vare att vi inom LO organiserar många av dessa föräldrar menar jag att vi kan vara en del av lösningen. Vi har en organisation som innebär att vi kan ta den svåra diskussionen om föräldrarollen med våra medlemmar. Frågan är; vill vi eller vågar vi?

Det var för att söka svar på den frågan jag med stor förväntan kastade mig över LO:s demokratirapport, "Frihet tillsammans". Tyvärr blev läsningen en mycket stor besvikelse.

Ifall demokratirapporten kommer att bidra i någon annan riktning så är det definitivt inte till minskade ekonomiska, sociala och kulturella klassklyftor.

Det bästa och väl använda medlemspengar vore det ifall LO-styrelsen släppte på prestigen, skyndsamt återkallade demokratirapporten, malde ner samtliga exemplar i papperskvarnen för att slutligen sända skräpet till återvinning.

När dokumentet förpassats till återvinning borde samma församling börja skriva om kapitlet "Makten över tanken". Det nya kapitlet bör ta sin utgångspunkt i det klass-samhälle vi lever i och inte i något drömsamhälle som vare sig finns och ej heller kommer att förverkligas med de slutsatser som finns i den befintliga upplagan av demokratirapporten.

Helhetsbilden saknas

Realist som jag är inser jag att min vädjan, att LO-styrelsen återkallar demokratirapporten, inte kommer att realiseras. Därför har jag ett annat förslag som innebär att den 40-hövdade namnkunniga LO-gruppen vid sitt nästa sammanträde, likt undertecknad, sätter upp bilden av barnet, bilden av hemmet och bilden av skolan och därefter försöker upptäcka en helhetsbild.

Ifall den nya bilden blir densamma som i nuvarande demokratirapport åter jag mig att åka förbi LO-borgen för att vara behjälplig med dialektiken.

KJELL HANSEKLINT

(kulturansvarig, Metall avd 49 Norra Västerbotten)

Kjell Hanseklint.

